

Τ, τ, ταῦ, τό, άκλιτο, το δέκατο ένατο γράμμα του ελλ. αλφαβ.· ως αριθμητικό **τ'** = 300, αλλά **τ** = 300.000. **I.** Το **τ** είναι άφωνο ψιλό οδοντικό σύμφωνο, μαζί με το μέσο **δ** και το δασύ **θ**. **II.** Μεταβολές του **τ**. **1.** Αιολ. και Δωρ., **τ** αντί **σ**, όπως *τύ* (Λατ. *tu, thou*) αντί *σύ· τοί τε τῶκον φατί* αντί *σοί σε σῶκον φησί*. **2.** στους νεότερους Αττ., όπως στη Δωρ. και Βοιωτ., **ττ** αντί **σσ**, κυρίως στα ρήματα *πράττω* αντί *πράσσω* κ.λπ. **3.** στην Ιων., το ψιλό **τ** αντί δασέος **θ**, όπως *αὔτις* αντί *αὔθις*· ομοίως, το ψιλό **τ** δεν αλλάζει πριν από δασύ φωνήεν, όπως *κατεῖλον, κατ' ἤσυχῆν*. **4.** οι Ποιητές χάριν μέτρου παρεμβάλλουν ενίοτε το **τ** μετά το **π** στην αρχή κάποιων λέξεων, π.χ. *πτόλις, πτόλεμος*.

τ', έκθλιψη αντί *τε*. **1.** = και. **2.** το μόριο *τοι* δεν τίθεται με απόστροφο πριν τα *άν* και *άρα*, *τ' άν*, *τ' άρα*, *μέντ' άν*, αλλά ενώνεται μαζί τους με κράση, *τάν*, *τάρρα*, *μεντάν*. **3.** ομοίως, τα Αττ. άρθρα *τό*, *τά* δεν παθαίνουν ποτέ έκθλιψη, αλλά κράση, όπως *τάγαθόν*, *τάγαθά*.

τά, ουδ. πληθ. του *ό*, *ό*, και *ός*.

τάβλα ή **τάβλη**, **ή**, = Λατ. *tabula*, επιφάνεια για το ρίζιμο των κύβων, το σημερινό τάβλι, σε Ανθ.

ταβλιόπη, **ή**, κωμική λέξη, σχημ. κατά το *Καλλιόπη*, παιχνίδι με ζάρια, σε Ανθ.

τάγαθά, κράση αντί *τά αγαθά*· **τάγαθόν** αντί *τό αγαθόν*.

τάγαμέμνονος, κράση αντί *τοῦ Ἀγαμέμνονος*.

τᾱγεία, **ή**, το αξίωμα ή υπούργημα του *ταγοῦ*, σε Ξεν.

τᾱγείς, μτχ. Παθ. αορ. β' του *τάσσω*.

τᾱγεύω, μέλ. *ταγεύσω* (*ταγός*), **I.** είμαι άρχοντας των Θεσσαλών, σε Ξεν. — Παθ., είμαι ενωμένος κάτω από έναν *ταγόν*, στον ίδ. **II.** Μέσ., παραγγέλλω στους στρατιώτες να παραταχθούν, σε Αισχύλ.

τᾱγέω, είμαι άρχοντας, κυβερνήτης, *άπάσης Ἀσίδος ταγέω*, σε Αισχύλ.

τᾱγή, Δωρ. **ταγά**, **ή** (*ταγός*), διάταξη, διαταγή· περιληπτικά, *ξόμφρων ταγά*, η ομόφωνη γνώμη των αρχηγών, σε Αισχύλ.

τάγηνον[ᾱ], **τό**, τηγάρι, σε Αριστοφ., Λουκ.· συνηθέστερα στον τύπο *τήγᾱνον*.

τάγης[ᾱ], **-ου**, **ό** = *ταγός*, σε Ξεν.

τάγμα, **-ατος**, **τό** (**τάσσω**), **I.** αυτό που έχει διαταχθεί ή κανονιστεί, ιδίως, **I.** διαταγή, *έκ δυοῖν τάγμασιν*, από συνδυασμό δύο πολιτικών διατάξεων, σε Αριστ. **II.** σώμα στρατιωτικό, σύνταγμα ή ταξιαρχία, σε Ξεν. κ.λπ.· το Ρωμ. *manipulus*, σε Πολύβ.

τᾱγός, **ό** (**τάσσω**), **I.** αυτός που διατάσσει, κυβερνήτης, αρχηγός, σε Αισχύλ., Ευρ. **II.** ιδίως, επώνυμο του άρχοντα των Θεσσαλών, σε Ξεν.

τᾱγ-ούχος, **ό** (**έχω**), αυτός που κυβερνά, που άρχει, αρχηγός, σε Αισχύλ.

τάγγέλεια, κράση αντί *τά έγγέλεια*.

τάδελφοῦ, κράση αντί *τό ή τά άδελφοῦ*.

τάδικεῖν, κράση αντί *τά άδικεῖν*· — **τᾱδικον** αντί *τό άδικον*.

τάθη, Επικ. αντί *έτάθη [ᾱ]*, γ' ενικ. Παθ. αορ. του *τείνω*.

Ταίνᾱρος, **ή**, ακρωτήριο στη νοτιότατη άκρη της Λακωνικής γης, σε Πίνδ. κ.λπ.· ουδ. **Ταίναρον**, **τό**, σε Στράβ.

ταινία, **ή** (**τανύω**, **τείνω**)· **I.** ύφασμα από λινάρι ή μαλλί, λωρίδα υφάσματος, κορδέλα, κυρίως ο κεφαλόδεσμος, η κορδέλα που φοριέται ως σημάδι νίκης, σε Ξεν., Πλάτ. κ.λπ. **II.** λωρίδα ή «γλώσσα» γης, σε Πλούτ. κ.λπ.

ταινιό-πωλις, **ή**, πωλητής, έμπορος *ταινιῶν*, σε Δημ.

ταινιόω, μέλ. *ταινιώσω* (*ταινία*), δένω με κεφαλόδεσμο, όπως του νικητή, σε Θουκ., Ξεν. — Παθ., στέφομαι, στεφανώνομαι, σε Αριστοφ.

ταΐτιον, = *τάτιον*.

τάκεϊ, τάκείων, κράση αντί *τὰ ἐκεϊ, τὰ ἐκείων*.

τάκερός, -ά, -όν (τήκω), αυτός που λιώνει στο στόμα, απαλός, τρυφερός, στους Κωμ. ποιητές· λέγεται για τα μάτια, που «λιώνουν» από νοσταλγία, σε Ανθ.

τακτικός, -ή, -όν (τάσσω), αυτός που αρμόζει, που ταιριάζει στην τακτοποίηση ή σε διάταξη, ικανός στο να παρατάσσει στράτευμα, ιδίως στον πόλεμο, *τακτικός ἀνὴρ*, έμπειρος στρατιωτικός, σε Ξεν.: *τακτικὸν ἡγεῖσθαι τι*, θεωρώ κάτι ως καλό κομμάτι της τακτικής (στρατιωτικής τέχνης), στον ίδ.: *οἱ τακτικοὶ ἀριθμοί*, τα κανονικά τάγματα, στον ίδ.: *τὰ τακτικά*, η τεχνική παράταξης των στρατιωτών στη σειρά, στον ίδ.

τακτός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *τάσσω*, διατεταγμένος, προδιαγεγραμμένος, *τακτὸν ἀργύριον*, ορισμένο ποσό χρημάτων, σε Θουκ.: *σῆτος τακτός*, ορισμένη ποσότητα σιταριού, στον ίδ.: *τακτὴ ὁδός*, προκαθορισμένη οδός, σε Δημ.

τάκω[α], Δωρ. αντί *τήκω*.

τάλα-εργός, -όν (*τλάω, Φέργον), αυτός που αντέχει, υπομένει κάθε εργασία, που υπομένει τους κόπους, υπομονετικός, καρτερικός, εργατικός, λέγεται για τα μουλάρια, σε Όμηρ., Ησίοδ.: λέγεται για τον Ηρακλή, σε Θεόκρ.

τάλαιπωρέω, παρακ. *τεταλαιπώρηκα* — Παθ., αόρ. *έταλαιπωρήθην*. **I** κουράζομαι πολύ στην εργασία, υποφέρω κόπους, υφίσταμαι ταλαιπωρίες, σε Ευρ., Θουκ. κ.λπ. **II**. μτβ., κουράζω, κατατρέχω, ενοχλώ, σε Ισοκρ. — Παθ., πάσχω πολλά, κατατρέχομαι, σε Αριστοφ. κ.λπ.

τάλαιπωρία, Ιων. **ταλαιπωρία, ή, 1**. σκληρή και κοπιαστική εργασία, μεγάλος κόπος, σε Θουκ.: στον πληθ., κακουχίες, δυσχέρειες, σε Ηρόδ. **2**. σωματικός πόνος προκαλούμενος από ασθένεια, σε Θουκ.

τάλαί-πωρος, -ον, πιθ., τύπος ισοδυν. του *ταλαπείριος*, **1**. αυτός που υποφέρει, δυστυχιμένος, σε Αισχύλ. κ.λπ.: επίρρ. *ταλαιπώρως*, σε Θουκ. **2**. λέγεται για πράγματα, *ταλαίπωρος βίος*, σε Σοφ.: *ταλαίπωρα πράγματα*, σε Αριστοφ.

τάλαί-φρων, -ονος, ό, ή (*τλάω, φρήν), αυτός που υπομένει πολλά, ελεεινός, σε Σοφ., Ευρ.: *τολμηρός*, σε Σοφ.: κλητ. **ταλαίφρον**, στον ίδ.

τάλα-κάρδιος, -ον (*τλάω), υπομονετικός στην καρδιά, μεγαλόκαρδος, λέγεται για τον Ηρακλή, σε Ησίοδ.: λέγεται για τον Οιδίποδα, αυτός που υπομένει πολλά, δυστυχής, σε Σοφ.

τάλαντεύω, μέλ. *ταλαντεύσω*, σταθμίζω ή μετρώ, σε Ανθ.

τάλαντιαῖος, -α, -ον, αυτός που αξίζει όσο ένα τάλαντο, σε Δημ.

τάλαντον, τό (*τλάω). **I**. ζύγι, ζυγαριά, σε Θεόγν., Αριστοφ.: στον πληθ., ζευγάρι από πλάστιγγες, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **II**. οτιδήποτε ζυγισμένο. **1**. ορισμένο βάρος, ένα τάλαντο, στον Όμηρ. λέγεται για τον χρυσό· αλλά το βάρος του ομηρ. *τάλαντον* είναι άγνωστο. **2**. στους μεταγενέστερους χρόνους το *τάλαντον* ήταν ομοίως και βάρος και χρηματικό ποσό που δήλωνε αντίστοιχα τα βάρη αυτά σε άργυρο· το Αττικό τάλαντο ζύγιζε περίπου 26 χλγρ. και 200 γραμμάρια και η αξία του αργυρού *τάλαντον* ήταν 6.000 δραχμές.

τάλαντ-οὔχος, -ον (έχω), αυτός που κρατάει τα τάλαντα, την ζυγαριά· μεταφ., *Άρης ταλαντοὔχος*, αυτός που ορίζει την έκβαση της μάχης, σε Αισχύλ.

τάλαός, -ή, -όν (*τλάω) = *τλήμων*, σε Αριστοφ.

τᾱλᾱ-πεῖριος, -ον (*τᾱλᾱ, πεῖρα), αυτός που έχει υποστεί πολλές δοκιμασίες, που έχει υποφέρει πολλά, λέγεται για τον Οδυσσέα, σε Ομήρ. Οδ.: έπειτα, περιπλανώμενος εδώ κι εκεί, αλήτης, σε Ανθ.

τᾱλᾱ-πενθής, -ές (*τᾱλᾱ, πένθος), υπομονετικός στον πόνο, αυτός που αντέχει στη δυστυχία, σε Ομήρ. Οδ.

τᾱλᾱρίσκος, ὁ, υποκορ. του επομ., καλαθάκι, σε Θεόκρ., Ανθ.

τάλαρος[τᾱ], ὁ, καλάθι, Λατ. qualus, σε Ομήρ. Οδ.: *πλεκτὸς τάλαρος*, καλάθι πλεκτό από καλάμια, στο οποίο τοποθετούσαν τα φρεσκοφτιαγμένα τυριά έτσι ώστε να στραγγίζουν, σε Όμηρ.

τάλας, τάλαινα (επίσης *τάλας*), **τάλαν** (όπως το μέλας): γεν. *τάλανος, -αίνης, -ανος*: κλητ. *τάλας* ή *τάλαν* (*τᾱλᾱ) · αυτός που υποφέρει, δυστυχής, ταλαίπωρος, Λατ. miser, σε Ομήρ. Οδ., Τραγ.: ὦ *τάλας ἐγὼ*, σε Σοφ.: ὦ *τάλαιν' ἐγὼ*, σε Αισχύλ.: ὦ *τάλαν*, σε Σοφ.: με γεν. της αιτίας, *τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως*, δυστυχής που είμαι γι' αυτή μου την αυθάδεια, σε Αριστοφ.: με αρνητική σημασία, *τάλαν* = άθλιε! σε Ομήρ. Οδ.: συγκρ. *τᾱλάντερος, -α, -ον*: υπερθ. *τᾱλάντατος, -η, -ον*, σε Αριστοφ. (*τᾱλᾱς*: Δωρ. επίσης *τᾱλᾱς*: κλητ. *τάλαν*).

τᾱλᾱσία, ἡ, κλώσιμο μαλλιού, σε Ξεν. κ.λπ.

τᾱλᾱσιος, -ον (*τᾱλᾱ), αυτός που ανήκει στο κλώσιμο μαλλιού, σε Ξεν.

τᾱλᾱσι-ουργέω, μέλ. *ταλασιουργήσω*, κλώθω μαλλί, σε Ξεν., Λουκ.

τᾱλᾱσιουργικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει στο κλώσιμο μαλλιού, σε Ξεν.

τᾱλᾱσι-ουργός, ὁ, ἡ (*ἔργω), αυτός που κλώθει, που κατεργάζεται μαλλί, σε Πλάτ.

τᾱλᾱσί-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (*τᾱλᾱ, φρήν), καρτερικός, καρτερόψυχος, υπομονετικός, σε Ομήρ. Ιλ.: επίθ. του Οδυσσέα, σε Όμηρ.

ταλάσσης, -ση, β' και γ' ενικ. Επικ. αορ. του *τᾱλᾱ.

ταλαύ-ρίνος, -ον (*τᾱλᾱωφρινός), αυτός που κρατά ασπίδα φτιαγμένη από σκληρό δέρμα ταύρου, σε Ομήρ. Ιλ.: *ταλαύρινος χρώς*, παχύ, χοντρό, ισχυρό δέρμα, σε Ανθ.: ουδ. ως επίρρ., *ταλαύρινον πολεμίζειν*, να μάχεσαι ισχυρά, με εγκαρτέρηση, σε Ομήρ. Ιλ.

τᾱλά-φρων, ὁ, ἡ, συντετμ. αντί *ταλασί-φρων*, σε Ομήρ. Ιλ.

τάληθές, κράση αντί τὸ *άληθές*.

ταλίκος, -ον, Δωρ. αντί *τηλίκος*.

τάλις, -ιδος, ἡ, κόρη σε ηλικία γάμου, παρθένος, σε Σοφ. (άγν. προέλ.).

τᾱλλα, κράση αντί τὰ *άλλα*: **τᾱμά**, αντί τὰ *έμά*.

τάμε, Επικ. γ' ενικ. αορ. β' του *τέμνω*: **ταμέειν**, Επικ. απαρ.

ταμεῖον, τό, = *ταμειῖον*, σε Βάβρ.

ταμέσθαι, Μέσ. απαρ. αορ. β' του *τέμνω*.

ταμέσι-χρως, ὁ, ἡ (τέμνω), αυτός που κόβει το δέρμα, που τραυματίζει, σε Ομήρ. Ιλ.

ταμία, Ιων. ταμῆ, ἡ, οικονόμος του σπιτιού, νοικοκυρά, σε Όμηρ., Ξεν.

ταμίας, Ιων. ταμῆς, -ου, ὁ (τέμνω): **I**. αυτός που κόβει και μοιράζει, ο διανομέας, σε Ομήρ. Ιλ., Πίνδ., Αριστοφ.: λέγεται για τον Δία, ως διανομέας όλων των πραγμάτων στους ανθρώπους, σε Ομήρ. Ιλ.: ομοίως ο Αίολος είναι *ταμίας άνέμων*, σε Ομήρ. Οδ.: λέγεται για βασιλείς ή κυβερνήτες, διοικητής, διευθυντής, σε Πίνδ.: *ταμίας κόμων*, πρόεδρος των διασκεδάσεων, στον ίδ.: *ταμίας Διός*, ο ιερέας του Δία, στον ίδ.: *ταμίας Μοισᾶν*, δηλ. ο ποιητής, στον ίδ.: *οἶκος ταμίας στεφάνων*, που έχει πολλά στεφάνια, στον ίδ.: *τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης ταμίας*, κυβερνήτης και των δύο, και της επιθυμίας του και της τύχης, σε Θουκ.: *ταμίας τριαίνης*, λέγεται για τον Ποσειδώνα, σε

Αριστοφ. **Π. 1.** στους πεζογράφους, αυτός που διοικεί τις πληρωμές και τις εισπράξεις, ο θησαυροφύλακας, σε Ηρόδ.· *ταμίας τοῦ ἱεροῦ*, ο ταμίας του ιεροῦ θησαυροῦ στην Ακρόπολη των Αθηνών, στον **ιδ. 2.** στην Ρώμη, ο επονομαζόμενος quaestor, σε Πλούτ.

τᾶμειά, ἡ (ταμειῶ)· **I.** διαχείριση του ταμείου, οικονομία, σε Ξεν. **Π. 1.** το αξίωμα του ταμιά, ως πολιτικός ὀρος, σε Αριστ. **2.** στη Ρώμη, το υπούργημα του ταμιά, σε Πλούτ.

τᾶμειον, τό (ταμειῦω), **1.** θησαυροφυλάκιο, σε Θουκ. κ.λπ. **2.** αποθήκη, σε Ξεν.

τᾶμίουμα, -ατος, τό, = *ταμειά*, σε Ξεν.

τᾶμειντικός, -ῆ, -όν, αυτός που ανήκει ἢ αρμόζει στην οικονομία· στη Ρώμη, αυτός που ανήκει στον ταμιά, σε Πλούτ.

τᾶμειῶ, μέλ. *ταμειῶσω* — Παθ., παρακ. *τεταμειῦμαι*· (*ταμίας*)· **I. 1.** ἔχω την επιστασία των εσόδων και εξόδων, εἶμαι θησαυροφύλακας, ταμίας, σε Αριστοφ., Δημ.· με γεν., *ταμειῶ τῆς Παράλου*, εἶμαι ταμίας της Παράλου, σε Δημ. **2.** στη Ρώμη, εἶμαι ταμίας, σε Πλούτ. **Π. 1.** μτβ., διαχειρίζομαι, διοικῶ, σε Πλάτ. κ.λπ. — Παθ., *τοὺς νόμους τεταμειῦμεθα*, ἔχουμε παραλάβει τους νόμους, σε Λυσ. — Μέσ., *ταμειῦεσθαι εἰς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν*, να ορίσουμε τα ὅρια μέχρι τα οποία θέλουμε να επεκτείνουμε την επιχείρησή μας, σε Θουκ. **2.** λέγεται για τη διεύθυνση του σπιτιοῦ, διευθύνω, διαχειρίζομαι, σε Αριστοφ., Ξεν. — Παθ., *χώρα ταμειομένα τινί*, κυβερνώμενη ἢ κατεχόμενη ἀπό κάποιον, σε Πίνδ. **3.** αποταμειῶ, σε Δημ.· *Ζηνὸς ταμειῦεσκε γονάς*, ἦταν το θησαυροφυλάκιο του (λέγεται για τη Δανάη), σε Σοφ.

τᾶμίη, τᾶμίης, Ἰων. ἀντί *ταμιά, ταμίας*.

τάμῖσος[ᾶ], ἡ, πυτιά (ένζυμο που το χρησιμοποιοῦν οι τυροκόμοι για το πήξιμο του τυριοῦ), σε Θεόκρ.

τάμμέσῳ, κράση ἀντί *τὰ ἐν μέσῳ*.

τάμνω, Ἰων. ἀντί *τέμνω*.

τᾶμπᾶλιν, κράση ἀντί *τὰ ἔμπαλιν*.

τᾶμών, Ἰων. μτχ. αορ. β' του *τέμνω*.

τᾶν, κράση ἀντί *τοι ἄν*· ἀλλά, **τᾶν**, ἀντί *τὰ ἐν*.

τᾶν ἢ τᾶν, ἀκλιτο, μόνο στη φράση, *ὦ τᾶν ἢ ὦ τᾶν* (ως προσφώνηση), ω κύριε!, ω καλέ μου φίλε!, ω αγαπητέ!, σε Σοφ., Ευρ., Πλάτ. κ.λπ.· χρησιμοποιεῖται και ως προσφώνηση πολλῶν πρόσωπων, *ὦ τᾶν, ἀπαλλαχθῆτον*, σε Αριστοφ. (αμφίβ. προέλ.).

Τάναγρα, ἡ, πόλη της Βοιωτίας, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ἐπίθ. **Ταναγρικός, -ῆ, -όν**, αυτός που ανήκει στην Τανάγρα, στον **ιδ.**· **Ταναγραῖος, ὁ**, ἀντρας ἀπό την Τανάγρα, σε Ξεν.· ἢ **Ταναγραϊκή**, ἡ χώρα της Τανάγρας, σε Πλούτ.

τᾶνα-ἡκής, -ες (ἄκή), αυτός που ἔχει μακριά ἄκρα, επιμήκη αιχμή, σε Ομήρ. Ἰλ.

τᾶναί-μῦκος, -ον, αυτός που μουγκρίζει δυνατά, σε Ανθ.

τᾶναντία, κράση ἀντί *τὰ ἐναντία*.

τᾶναό-δειρος, -ον (δείρη), αυτός που ἔχει μακρὸ λαιμό, σε Αριστοφ.

τᾶναός, -ῆ, -όν και ταναός, -όν (τεινω), τεντωμένος, μακρὸς, ψηλός, υψιτενής, σε Ομήρ. Ἰλ.· *πλόκαμος ταναός*, μακριά τσουλούφια, μπουκλές, σε Ευρ.· *ταναὸς αἰθήρ*, εκτεταμένος αιθέρας, στον **ιδ.**· *ταναὸς γῆρας*, μακρά γηρατιά, σε Ανθ.

τᾶναύ-πους (δηλ. *τανάΨπους*), **-ποδος, ὁ, ἦ**, αρχαίος Επικ. τύπος αντί *τανύπους*, αυτός που βαδίζει έχοντας τεντωμένα τα πόδια, αυτός που κάνει μεγάλους διασκελισμούς, που έχει μακριά σκέλια, σε Ομηρ. Ὑμν., Ομήρ. Οδ. **τᾶνα-ῶπις, -ιδος, ἦ (ῶψ)**, αυτή που βλέπει μακριά, σε Εμπεδ.

τᾶνδον, κράση αντί τὰ ἔνδον.

τᾶνδρί, τᾶνδρός, κράση αντί τῶ ἀνδρί, τοῦ ἀνδρός.

τᾶνέκᾶθεν, κράση αντί τὸ ἀνέκαθεν.

τᾶνη-λεγής, -ές (ταναός, λέγω), αυτός που ξαπλώνει κάποιον, επίθ. του θανάτου, σε Ομηρ.

τᾶνίκα, Δωρ. αντί *τηνίκα*.

Τάνις, -εως ἢ -ιος, ἦ, πόλη της κάτω Αιγύπτου, η Εβραϊκή Zoan, σε Στράβ.· ὁ **Τανίτης νόμος**, σε Ηρόδ.

τᾶνταῖα, κράση αντί τὰ ἀνταῖα.

ταντᾶλόομαι αντί **ταλαντόομαι (τάλαντον)**, Παθ., διασεύομαι, κουνιέμαι, ταλαντεύομαι, ἐπιγᾶ πέσε *ταλαντωθείς*, έπεσε στη γη με ένα κούνημα, σε Σοφ.

Τάνταλος, ὁ, βασιλιάς της Φρυγίας, πρόγονος των Πελοπιδών, σε Ομήρ. Οδ.· επίθ. **Ταντάλειος, -α, -ον**, αυτός που ανήκει ἢ αρμόζει στον Τάνταλο, σε Ευρ.· **Τανταλίδης, -ου, ὁ**, υἱός του Ταντάλου, σε Αισχύλ.· **Τανταλῖς, -ίδος**, κόρη του Ταντάλου, δηλ. η Νιόβη, σε Ανθ. (Από το *τλάω, πθ. σε σχέση με τη μεγάλη αντοχή του απέναντι στα βάσανα).

τᾶνταῦθα, κράση αντί τὰ ἐνταῦθα· **τᾶντεῦθεν**, αντί τὰ ἐντεῦθεν.

τᾶντίπαλον, κράση αντί τὸ ἀντίπαλον.

τᾶντός, κράση αντί τὰ ἐντός.

τᾶννύ-γλωσσος, -ον (τανύω, γλῶσσα), αυτός που έχει μακριά γλώσσα, φλύαρος, κουτσομπόλης, σε Ομήρ. Οδ.

τᾶννυ-γλώχης, -ῖνος, ὁ, ἦ (τανύω), αυτός που έχει μακριές ακίδες, σε Ομήρ. Ιλ.

τᾶννύ-δρομος, -ον, αυτός που τρέχει με ὅλη του τη δύναμη, σε Αισχύλ.

τᾶννυ-έθαιρα, ἦ (τανύω), αυτή που έχει μακριά μαλλιά, σε Πίνδ.

τᾶννυ-ήκης, -ες (τανύω, ἀκή)· **I.** ὅπως το *ταναήκης*, αυτός που έχει με μακριά ακίδα ἢ ἄκρη, σε Ομηρ. **II.** μακρὺς, σε Ομήρ. Ιλ.

τᾶννυ-ἦλιξ, -ῖκος, ὁ, ἦ (τανύω), αυτός που έχει παρατεταμένη ηλικία, σε Ανθ.

τᾶννύ-θριξ, -τριχος, ὁ, ἦ (τανύω), αυτός που έχει μακριές τρίχες, μαλλιαρός, τριχωτός, σε Ησίοδ.

τᾶννύμαι, Παθ. = *τανύομαι*, εκτείνομαι, τεντώνομαι, σε Ομήρ. Ιλ.

τᾶννύ-μήκης, -ες (τανύω, μήκος), εξαιρετικά τεντωμένος, ψηλός, *ταννυμῆκαι ἰτέαι*, σε Ανθ.

ταννῦν, επίρρ. αντί νῦν, τώρα, στο παρόν, βλ. **vῦν I.**

τᾶννύ-πεπλος[ῦ], -ον (τανύω), αυτός που φοράει μακρὺ πέπλο, σε Ομηρ.

τᾶννύ-πλεκτος[ῦ], -ον (τανύω), αυτός που αποτελείται από μακριές κοτσίδες, σε Ανθ.

τᾶννύ-πλευρος[ῦ], -ον (τανύω, πλευρά), αυτός που έχει μακριά σε μήκος πλευρά, πελώριος, μέγιστος, σε Ανθ.

τᾶννύ-πους[ῦ], ὁ, ἦ, = *τανάΨπους*, σε Σοφ.

τᾶννύ-πτερος, -ον, βραχύτερος τύπος του *ταννυσίπτερος*, σε Ησίοδ., Πίνδ.

τᾶννυ-πτέρυξ, -ῦγος, ὁ, ἦ, = *τανύπτερος*, σε Ομήρ. Ιλ.

τᾶννύρ-ρίζος, -ον (τανύω, ρίζα), αυτός που έχει βαθιές ἢ επιμήκεις, εκτεταμένες ρίζες, σε Ησίοδ.

τᾶννύσι-πτερος, -ον (τανύω, πτερόν), αυτός που έχει ανοιγμένα φτερά, μακριές πτέρυγες, σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ., Αριστοφ.

τᾶννυστύς, -ύος, ἦ (τανύω), χόρδισμα, τέντωμα, σε Ομήρ. Οδ.

τᾶνύ-σφῦρος, -ον (τανύω, σφυρόν), αυτός που έχει λεπτά και μακριά πόδια, σε Ησίοδ.

τᾶνύ-φλοιος, -ον (τανύω), λέγεται για τα δέντρα, αυτός που έχει φλοιό που εκτείνεται σε μεγάλο μήκος, δηλ. ψηλός, σε Ομήρ. Ιλ.

τᾶνύ-φυλλος[ῦ], -ον (τανύω, φύλλον)· **I.** αυτός που έχει μακριά, επιμήκη φύλλα, λέγεται για την ελιά, σε Ομήρ. Οδ. **II.** αυτός που έχει πυκνό και πλούσιο φύλλωμα, φυλλωτός, σε Θεόκρ.

τᾶνύω, μέλ. *τανύσω*, Επικ. *τανύω*· αόρ. *ἐτάνυσα*, Επικ. *ἐτάνυσσα*, *τάνυσσα* — Μέσ., Επικ. *μτχ. αορ. τανυσσάμενος* — Παθ., αόρ. *ἐτανύσθην*, Επικ. *γ' πληθ. τάνυσθεν, γ' ενικ. παρακ. τετάνυσμαι· (τείνω)*· **I. 1.** εκτείνω, τεντώνω, σε Ομήρ. Ιλ.· *τανύω βίον*, τεντώνω το τόξο, σε Ομήρ. Οδ.· και Μέσ., *τόξον τανυσσάμενος*, έχοντας τεντωμένο το τόξο του, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για την τοποθέτηση χορδών στην άρπα, *ἐτάνυσε χορδήν*, σε Ομήρ. Οδ.· *τανύω κανόνα*, σπρώχνω τον υφαντουργικό κανόνα δυνατά, δηλ. υφαίνω, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὅπως τανύση*, όταν χαλιναγωγήσει, συγκρατήσει (τα άλογα), στο ίδ.· *ἐπὶ Ἀκράγαντι τανύσσας* (ενν. *δῖστους*), έχοντας σκοπεύσει αυτούς, σε Πίνδ. — Παθ., *γναθμοὶ τάνυσθεν* (αντί *ἐτανύσθησαν*), τα βαθουλωμένα μάγουλα φούσκωσαν, γέμισαν, σε Ομήρ. Οδ.· *τρέχω με όλη μου τη δύναμη*, λέγεται για άλογα που καλπάζουν, σε Όμηρ. **2.** μεταφ., εντείνω, κάνω κάτι πιο δυνατό, *τανύω μάχην*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἔριδα πολέμοιο πείραρ τάνυσσαν*, εντείνω τον αγώνα για επικράτηση, στο ίδ. **II.** εκτείνω κατά μήκος, απλώνω, σε Ομηρ.· *τανύωτινὰ ἐν κονίης, ἐπὶ γαίῃ*, απλώνω κάποιον κατά μήκος στη σκόνη, τον ξαπλώνω κάτω στο χώμα, στον ίδ. — Παθ., *στέκομαι τεντωμένος*, στον ίδ.· *εκτεινομαι*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἐπὶ χθονὶ κείτω τανυσθεῖς*, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, *τρίβος τετάνυστο*, το μονοπάτι, η διαδρομή ήταν μακριά, σε Θεόκρ.

ταξιαρχέω, μέλ. *ταξιαρχήσω*, είμαι ταξίαρχος, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ.

ταξι-άρχης, -ου, ὁ = ταξίαρχος, σε Ηρόδ. (γεν. *πληθ. ταξιαρχέων*).

ταξιαρχία, ἡ, το έργο και το αξίωμα του ταξίαρχου, σε Αριστ.

ταξι-αρχος, ὁ, I. διοικητής στρατιωτικού σώματος, σε Ηρόδ. **II.** στην Αθήνα, διοικητής μιας τάξεως (I. 4)· οι αντίστοιχοι διοικητές του ιππικού καλούνταν *φύλαρχοι*, σε Αριστοφ.· γενικά, διοικητής, σε Ξεν.

ταξι-λοχος, -ον, αυτός που διοικεί *λόχον* ή μεραρχία, σε Ανθ.

ταξιόομαι, Παθ., εμπλέκομαι σε μάχη, σε Πίνδ.

τάξις, -εως, Ιων. -ιος, ἡ (τάσσω), διευθέτηση, τακτοποίηση· **I.** με στρατιωτική σημασία: **1.** η κατά σειρά παράταξη στρατεύματος, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ.· *τὰ ἀμφὶ τάξεις*, αυτά που αφορούν στην τέχνη της στρατιωτικής τακτικής, σε Ξεν. **2.** παράταξη μάχης, διάταξη μάχης, Λατ. *acies*, *κατὰ τάξιν*, σε Ηρόδ.· *ἐν τάξει*, σε Θουκ. κ.λπ. **3.** απλή παράταξη ή σειρά στρατιωτών, Λατ. *ordo*, *ἐπὶ τάξεις ὀλίγας γίνεσθαι*, είμαι παρατεταγμένος λίγες σειρές σε βάθος, στον ίδ. **4.** στρατιωτικό σώμα, τάγμα, φάλαγγα, σε Αισχύλ., Σοφ.· στην Αθήνα, φάλαγγα πεζικού την οποία προσέφερε στον πόλεμο κάθε *φυλή* (πρβλ.

ταξίαρχος II), σε Λυσ.· λέγεται για μικρότερα στρατιωτικά σώματα, σύνταγμα, λεγεώνα, σε Ξεν.· ομοίως λέγεται για πλοία, ναυτική μοίρα, σε Αισχύλ.· γενικά όμιλος, ομάδα, στον ίδ. **5.** θέση στη γραμμή της μάχης, Λατ. *statio*, σε Ηρόδ.· *μένειν ἐν τῇ ἐωυτοῦ τάξει*, αντίθ. προς το *ἐκλείπειν τὴν τάξιν*, στον ίδ. **II. 1.** γενικά, διευθέτηση, διάταξη, σε Πλάτ. κ.λπ. **2.** τάξη, κανονικότητα, στον ίδ. **3.** *τάξις τοῦ φόρου*, επιβολή φόρου, σε Ξεν.· συνεννόηση με τους δανειστές, σε Νόμ. παρά Δημ. **4.** πολιτική τάξη, πολιτικό σύνταγμα, σε Αριστ. **III.** μεταφ. από το I. 5, θέση, αξίωμα που κατέχει κάποιος, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *ἐν Θετταλῶν τάξει, ἐν ἐχθροῦ τάξει*, θεωρούμενοι

Θεσσαλοί, ως εχθροί, σε Δημ.· *ἐν ἐπηρείας τάξει*, με υβριστική διαγωγή, στο ιδ.· *ἡ εὐνοίας τάξις*, το καθήκον της εὐνοίας, στον ιδ. **IV.τάξη** ανθρώπων, ὅπως εκείνη των αρχόντων, σε Ξεν., Δημ.

τάξος, ὄ, ορεινό δέντρο, Λατ. *taxus*.

τᾶπεινός, -ή, -όν, χαμηλός· **1.** λέγεται για τόπο, αυτός που βρίσκεται χαμηλά, σε Ηρόδ.· *ταπεινά νέμεσθαι*, ζω σε περιοχές με χαμηλό υψόμετρο, σε Πίνδ.· λέγεται για ανάστημα ή μέγεθος, χαμηλός, κοντός, σε Ξεν. **2.** λέγεται για κατάσταση ανθρώπων, ταπεινός, υπάκουος, πειθήνιος, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.· λέγεται για χαμηλή θέση, ποταπός στην καταγωγή, άθλιος, πρόστυχος, Λατ. *vilis*, σε Ευρ. κ.λπ.· μικρός, φτωχός, αδύνατος, στον ιδ., Δημ.· *ἐπίρρ.*, *ταπεινῶς πράττειν*, βρίσκομαι σε άσχημη οικονομική κατάσταση, σε Ισοκρ. **3.** λέγεται για τη διάθεση του ανθρώπου, ταπεινωμένος, άθυμος, θλιμμένος, σε Θουκ., Ξεν. **4.** με ηθική σημασία, εν μέρει αρνητικά, άθλιος, αγενής, ποταπός, σε Ξεν. κ.λπ.· εν μέρει με θετική σημασία, ταπεινόφρονας, στον ιδ., Κ.Δ. **5.** λέγεται για πράγματα, πρόστυχος, ανάξιος λόγου, χαμηλής υποστάθμης, *ταπεινὸν σχῆμα*, ευτελές ένδυμα, σε Ξεν.· λέγεται για ύφος, χαμηλό, φτωχό, σε Αριστ.· *ἐπίρρ.* *ταπεινῶς λέγειν*, στον ιδ.

τᾶπεινότης, -ητος, ή, **1.** χαμηλότητα αναστήματος, σε Ηρόδ. **2.** λέγεται για κατάσταση, ταπεινή κατάσταση, εξευτελισμός, σε Θουκ., Ισοκρ. **3.** κατάπτωση διάθεσης, αθυμία, σε Ξεν. **4.** με ηθική σημασία, χαμέρπεια, αχρειότητα, ευτέλεια, σε Πλάτ.

τᾶπεινοφροσύνη, ή, ταπεινότητα φρονήματος, σε Κ.Δ.

τᾶπεινό-φρων, -ονος, ὄ, ή (φρήν), ταπεινός στο πνεύμα, σε Πλούτ.

τᾶπεινώω, μέλ. *ταπεινώσω* (*ταπεινός*), **I.** χαμηλώνω — Παθ., *πᾶν ὄρος ταπεινωθήσεται*, σε Κ.Δ. **II.** μεταφ., **1.** ελαττώνω, *τὸν φθόνον*, σε Πλούτ.· υποτιμῶ, υποβιβάζω, σε Πολύβ. **2.** ταπεινώνω, εξευτελίζω, σε Ξεν., Αισχίν. — Παθ., σε Πλάτ., Ξεν. **3.** με ηθική σημασία, καθιστῶ ταπεινό, ταπεινώνω, σε Κ.Δ. — Παθ., ταπεινώνομαι, ταπεινώνω τον εαυτό μου, στο ιδ.

τᾶπείνωσις, ή, **1.** εξευτελισμός, καταβίβαση, ταπείνωση, σε Πλάτ. **2.** χαμηλή κοινωνική θέση, ταπεινή κατάσταση, σε Κ.Δ.

τᾶπέκεινα, κράση αντί *τὰ ἀπέκεινα*.

τάπης[ᾱ], -ητος, ὄ, υπόστρωμα, χαλί, Λατ. *tapes*, σε Όμηρ., Αριστοφ.

τάπι, κράση αντί *τὰ ἐπί*· **τάπικη** αντί *τὰ ἐπιεική*· **τάπιτίμια** αντί *τὰ ἐπιτίμια*· **τάπιχειρα** αντί *τὰ ἐπίχειρα*.

τάπις[ᾱ], -ιδος, ή = *δάπις*, *τάπης*, σε Ξεν.

τάπό, κράση αντί *τὰ ἀπό*· **τάποβαῖνον** αντί *τὸ ἀποβαῖνον*.

τάπόρρητα, κράση αντί *τὰ ἀπόρρητα*.

ταπρῶτα αντί *τὰ πρῶτα*, κατά πρώτον, σε Όμηρ. Ιλ.

τᾶρα, κράση αντί *τοι ᾶρα*.

τᾶραγμα[ᾱ], -ατος, τό (ταράσσω), ανησυχία, σε Ευρ.

τᾶραγμός, ὄ, ταραχή, σύγχυση, σε Αισχύλ., Ευρ.

τᾶρακτικός, -ή, -όν (ταράσσω), αυτός που διαταράζει, προκαλεί αναταραχή, αναστάτωση, με γεν., *τῆς ψυχῆς*, σε Πλούτ.

τᾶρακτρον, τό (ταράσσω), εργαλείο για ανακάτεμα, σε Αριστ.

τᾶράκτωρ, ὄ, ποιητ. αντί *ταράκτης*, σε Αισχύλ.

Ταραντῖνον, τό, λεπτό ένδυμα των Ταραντῖνων γυναικῶν, σε Δημ.·

Ταραντῖνίδιον, τό, σε Λουκ.

τᾶραξῖ-κάρδιος, -ον (καρδία), αυτός που ταραξεί την καρδιά, σε Αριστοφ.

τᾶραξ-ιπό-στράτος, -ον, αυτός που ενοχλεί την ιππική παράταξη, λέγεται για τον Κλέωνα, ως αντίπαλος των *Ιππέων*, σε Αριστοφ.

Τάρας[ἄρ], -αντος, ὁ, Tarentum, πόλη της Μεγάλης Ελλάδος στην Ιταλία, σε Ηρόδ., Θουκ.· επίθ. **Τᾶραντινος**, -η, -ον, σε Στράβ.· **Τᾶραντινος**, ὁ, ο πολίτης του Τάραντα, σε Ηρόδ.

τᾶράσσω, Αττ. **ταράττω**, στους Αττ. επίσης συγκοπτ. **θράσσω** (√TAPAX)· μέλ. *ταράζω*, αόρ. *ἐτάραξα*, παρακ. *τετάρᾶχα*, Επικ. *τέτρηχα* (βλ. κάτ. III) — Παθ., μέλ. *ταραθήσομαι*, Μέσ., *ταράζομαι*, με Παθ. σημασία· αόρ. *ἐταράχθην*, παρακ. *τετάρραγμα*. **I. 1.** αναταράσσω, ανακατεύω, ενοχλώ, με φυσική σημασία, *ἐτάραξε πόντον*, σε Ομήρ. Οδ.· *ὁμοῦ τᾶράσσω τὴν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν*, σε Αριστοφ.· *βροντήμασι κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω*, σε Αισχύλ.· *πάντα τᾶράσσω*, λέγεται για ρήτορα, ανακατώνω, μπερδεύω, σε Δημ.· *δεινὰ τᾶράσσω*, κάνω τα δεινὰ δεινότερα, σε Σοφ. **2.** τᾶράσσω το νου, αναταράσσω, ενοχλώ, ανησυχώ, σε Τραγ., Πλάτ. κ.λπ.· *απόλ.*, προξενώ σύγχυση, σε Πλάτ. **3.** λέγεται για το στρατό, εμβάλλω σε διαταραχή, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ. — Παθ., είμαι σε ταραχή, σε Ηρόδ., Θουκ. **4.** λέγεται για πολιτικές υποθέσεις, συνταράσσω, συγχύζω, σε Αριστοφ. — Παθ., είμαι σε κατάσταση ταραχής ή αναρχίας, σε Θουκ., Δημ. **5.** *ταράττεσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων*, κουνιέμαι καθήμενος στη σέλα αλόγου, σε Ξεν. **II.** αναταράσσω λάσπη, ανυψώνω με το ανακάτεμα, σε Αριστοφ.· μεταφ., *τᾶράσσω νεῖκος*, πόλεμον, σε Σοφ., Πλάτ. — Παθ., *πόλεμος ἐταράχθη*, σε Δημ. **III.** *αμτβ.*, παρακ. *τέτρηχα*, βρίσκομαι σε κατάσταση αναστάτωσης, σύγχυσης, *τετρήχει δ'ἀγορή*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἀγορὴ τετρηχυῖα*, στο ίδ.

τᾶρᾶχή, ἡ, **1.** σύγχυση, διαταραχή, ανησυχία, σε Πίνδ., Θουκ. κ.λπ. **2.** λέγεται για στρατό ή στόλο, σε Θουκ. κ.λπ.· *ἐν τῇ ταραχῇ*, σε σύγχυση, σε Ηρόδ. **3.** πολιτική σύγχυση, αναβρασμός, και στον πληθ., αναταραχές, ανησυχίες, στον ίδ., Αττ.· *ταραχὴ γίννεται τῶν ζυμμάχων πρὸς τοὺς Λακεδαμονίους*, σε Θουκ. **τᾶρᾶχος[ᾶ]**, ὁ, = *ταραχῇ*, σε Ξεν.

τᾶρᾶχ-ώδης, -ες (εἶδος)· **I.** βίαιος, θυελλώδης, πολυτάραχος, σε Ηρόδ.· *ἔχνη ταραχώδη*, αβέβαια, συγκεχυμένα, σε Ξεν. **II. 1.** διαταραγμένος, βρισκόμενος σε σύγχυση, σε Αριστ. **2.** λέγεται για τον στρατό, σε Θουκ., Ξεν. **III.** *επίρρ.*, *ταραχωδῶς ζῆν*, ζεις σε κατάσταση ταραχής και σύγχυσης, σε Ισοκρ.· *ταραχωδῶς ἔχειν πρὸς τινα* = διάκειμαι εχθρικά προς κάποιον, σε Δημ.· *υπερθ. ταραχωδέστατα*, σε Ισοκρ.

ταρβᾶλέος, -α, -ον, αυτός που είναι γεμάτος φόβο, έντρομος, πανικόβλητος, σε Ομηρ. Ὑμν., Σοφ.

ταρβέω, μέλ. *ταρβήσω* (*τάρβος*)· **I.** *αμτβ.*, κατέχομαι από φόβο, είμαι τρομαγμένος, τρομοκρατημένος, σε Όμηρ.· *ταρβέω φόβω*, σε Σοφ., Ευρ.· *απόλ.*, δείχνω φόβο, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.· *τὸ ταρβεῖν*, κατάσταση τρόμου, σε Ευρ.· *μὴ με ταρβήσας προδῶς*, από φόβο, σε Σοφ.· *τεταρβηκῶς*, πανικοβλημένος, σε Ευρ. **II. 1.** με αιτ., φοβάμαι, τρέμω, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ. κ.λπ. **2.** στέκομαι με δέος, σέβομαι, σε Αισχύλ.

τάρβος, -εος, **τό**, **I. 1.** φόβος, τρόμος, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ. κ.λπ. **2.** δέος, σεβασμός, *τινός*, για κάποιον, σε Αισχύλ. **II.** αντικείμενο φόβου ή τρόμου, αιτία επαγρύπνησης ή συναγερμού, σε Σοφ., Ευρ.

ταρβοσύνη, ἡ, Επικ. αντί *τάρβος*, σε Ομήρ. Οδ.

ταρβόσυνος, -η, -ον, τρομερός, δεινός, σε Αισχύλ.

τάργγυριον, κράση αντί *τὸ ἀργύριον*· *τάργγυριου* αντί *τοῦ ἀργυρίου*· **τᾶρια** αντί *τὰ ἔρια*.

τᾶριχεία, Ιων. **ταριχηΐη**, ἡ, ταρίχευση, διατήρηση στη σαλαμούρα· στον πληθ., *αἱΤαριχεΐαι*, εργαστήρια για πάστωμα των ψαριών, σε Ηρόδ., Στράβ.

τᾶρίχουσις, ἤ, 1. βαλσάμωμα, ταρίχουση, λέγεται για τις μούμιες, σε Ηρόδ. **2.** αλάτισμα, πάστωμα, λέγεται για ψάρια, στον ιδ.

τᾶρίχουτης, -ου, ὁ, βαλσαμωτής νεκρών σωμάτων, λέγεται για τις μούμιες, σε Ηρόδ.

τᾶρίχέω, μέλ. *ταριχεύσω* (τάριχος)· **I.** βαλσαμώνω το σώμα του νεκρού με τεχνητό τρόπο, ταριχεύω, λέγεται για τις Αιγυπτιακές μούμιες, σε Ηρόδ., Πλάτ. **II.** διατηρώ το κρέας ή το ψάρι με το να το αλατίζω ή να το καπνίζω, σε Πλάτ. — Παθ., (*ἴχθουας*) *ἐξ ἄλλης τεταριχευμένους*, σε Ηρόδ.· *τεμάχη τεταριχευμένα*, παστά κρέατα, παστουρμάς, σε Ξεν. **III.** μεταφ. στην Παθ., φθείρομαι, μαραίνομαι, σε Αισχύλ.· *τεταριχευμένος*, παλιός, μπαγιάτικος, σιτεμένος, σε Δημ.

τᾶρίχιον, τό, υποκορ. του *τάριχος*, σε Αριστοφ.

τᾶρίχοπωλείον, τό, αγορά παστών ψαριών, σε Θεόφρ.

τᾶρίχοπωλέω, I. πουλώ ψάρια, σε Πλάτ. **II.** ασχολούμαι με την ταρίχουση νεκρών σωμάτων, σε Λουκ.

τᾶρίχο-πώλης, -ου, ὁ (πωλέω), αυτός που εμπορεύεται παστά ψάρια, σε Πλούτ. κ.λπ.

τάριχος[ᾶ], -ου, ὁ, I. νεκρό σώμα που διατηρείται με ταρίχουση, μούμια, σε Ηρόδ. **II.** κρέας ή ψάρι διατηρούμενο μέσω αλατίσματος, αποξηράνσεως ή καπνίσματος, στον ιδ.

τάριχος, -ους, τό, = το προηγ. II, σε Αριστοφ. κ.λπ.

ταρπήναι, Επικ. **ταρπήμεναι,** απαρ. Παθ. αορ. β' του *τέρπω*.

ταρσός, Αττ. **ταρρός, ὁ** (τέρσομαι)· **I. 1.** βάση ή πλέγμα από καλάμια, καφάσι, Λατ. *cratis*, σε Ομήρ. Οδ., Θουκ.· γενικά, καλάθι, σε Αριστοφ. **2.** πλέγμα από καλάμια χτισμένο μαζί με τούβλα για να τα συγκρατεί, σε Ηρόδ. **II.** κάθε ευρεία, επίπεδη επιφάνεια, όπως· **1.** *ταρσός ποδός*, το πλατύ μέρος του ποδιού, το μέρος ανάμεσα στα δάχτυλα και τη φτέρνα, καμάρα, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. **2.** *ταρσός τῶν κωπέων*, το επίπεδο ή πλατύ άκρο από τα κουπιά, Λατ. *palmula*, σε Ηρόδ.· *απόλ.*, κουπί, σε Ευρ.· με περιληπτική σημασία, τα κουπιά στη μια πλευρά του πλοίου, σε Θουκ. **3.** *ταρσός πτέρυγος*, το πλατύ μέρος πτέρυγας, το πτερύγιο, σε Ανθ.· λέγεται για την ουρά του παγωνιού, σε Μόσχ.

Ταρτάρειος[ᾶ], -α, -ον, αυτός που ανήκει στον Τάρταρο, τρομερός, φρικτός, σε Ευρ., Λουκ.

Τάρτάρος, ὁ και **ἡ**· ετερογεν. πληθ. *Τάρταρα*, *τά*, ο Τάρταρος, σκοτεινή άβυσσος, τόσο βαθιά στον Άδη όσο η γη απέχει από τον ουρανό, η φυλακή των Τιτάνων, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ. κ.λπ.· έπειτα, αποκαλούνταν ο Κάτω Κόσμος, όπως *Αἰδης*, σε Ησίοδ., Αισχύλ. (αμφιβ. προέλ.).

Ταρτάρω, ρίχνω στον Τάρταρο ή στην κόλαση, σε Κ.Δ.

Τάρτησος, ὁ και **ἡ**, πόλη της Ισπανίας στο στόμιο της Βαίτιδος, οι Θαρσεείς (Tarshish) της Γραφής, σε Ηρόδ., Στράβ.· **Ταρτήσσιος, -α, -ον,** κάτοικος της Ταρτησού, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

ταρφέες, οί, ταρφέα, τά, πληθ. του *ταρφύς*.

ταρφειός, -ά, -όν, βλ. [ταρφύς](#).

τάρφθη, -θεν, Επικ. γ' ενικ. και πληθ. Παθ. αορ. α' του *τέρπω*.

τάρφος, -εος, ὁ, πύκνωμα, πυκνό φύλλωμα, σε Ομήρ. Ιλ. (Από το *τρέφω* = κάνω κάτι πυκνό, πυκνώνω).

ταρφύς, -εῖα (ή **-ύς**), **-ύ** (**τρέφω**), πυκνός, συμπυκνωμένος, σε Αισχύλ.· πληθ. αρσ. και ουδ., όπως το Λατ. *frequentes*, *ταρφέες ἰοί*, πολλά βέλη που εκτοξεύονται μαζί, σε Ομήρ. Ιλ.· *ταρφέα δράγματα*, στο ιδ.· πληθ. ουδ.

ταρφέα, ως επίρρ., συχνά, σε Όμηρ.· το *ταρφείαι* στην Ιλ. πρέπει να ανήκει στην ονομ. *ταρφείος*, αλλιώς γράφουμε *ταρφείαι* από το *ταρφύς*.

τάρχαϊον, κράση αντί τὸ ἀρχαῖον.

ταρχύω, μέλ. *ταρχύσω* — Παθ., Επικ. αορ. *ταρχύθην* [ῥ], σε Ανθ.· θάβω σεμνοπρεπώς, κηδεύω με κατάνυξη, σε Ομήρ. Ιλ.

τάσις[ἄ], -εως, ἢ (τείνω), τέντωμα, ένταση, δύναμη, σε Πλούτ.· *ὄφρῶν τάσις*, ύψωμα των φρυδιών, σε Ανθ.

τάσσω (√ΤΑΓ), Αττ. **τάττω**, μέλ. *τάζω*, αόρ. *ἔταζα*, παρακ. *τέταχα* — Παθ., μέλ. *ταχθήσομαι* και *τετάζομαι*· αόρ. *ἐτάχθην*, σπάνιος αόρ. β' *ἐτάγην* [ἄ]· παρακ. *τέταγμαί*, γ' πληθ. *τετάχεται*· γ' πληθ. υπερσ. *τετάχατο*· **I. 1.**

τακτοποιώ, βάζω σε τάξη, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. — Παθ., παρατάσσομαι, σε Ηρόδ.· *ἐπὶ τετάρων ταχθῆναι*, σε τέσσερις σειρές, σε Ξεν.· *κατὰ μίαν τεταγμένοι*, σε μια γραμμή, σε Θουκ.· *ἀπόλ. τεταγμένοι*, παρατεταγμένοι, συντεταγμένοι, αντίθ. προς το *ἄτακτοι*, στον ίδ. κ.λπ. — Μέσ., συντάσσομαι, παρατάσσομαι σε μάχη, στον ίδ.· **2.** τοποθετώ, βάζω, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ. — Παθ., σε Ηρόδ. κ.λπ.· *ἐς τὸ πεζὸν ἢ ἐς πεζὸν τετάχθαι ἢ ταχθῆναι*, υπηρετώ στο πεζικό, στον ίδ.· με σύστ. αιτ., *τάξιντινὰ ταχθῆναι*, σε Πλάτ. **II. 1.** διορίζω σε οποιαδήποτε υπηρεσία, στρατιωτική ἢ πολιτική, *τάσσω τινὰ ἐπὶ τινος*, διορίζω κάποιον σε κάτι, σε κάποια υπηρεσία ἢ σε κάποια έργο, σε Δημ. κ.λπ.· *ἐπὶ τινι*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *ἐπὶ τι*, σε Αριστοφ. κ.λπ.· *πρὸς τι*, σε Ξεν. — Παθ., *τετάχθαι ἐπὶ τινι*, εἶμαι διορισμένος σε κάποια υπηρεσία, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *ἐπὶ τι*, σε Αριστοφ. **2.** με αιτ. και απαρ., διορίζω κάποιον να κάνει κάτι, σε Ξεν.· και Παθ., διορίζομαι να κάνω κάτι, σε Αισχύλ. κ.λπ.· επίσης (χωρίς απαρ.), *οἱ τεταγμένοι βραβῆς*, σε Σοφ.· *πρέσβεις ταχθέντες*, σε Δημ. **3.** με αιτ. και απαρ. επίσης, διατάζω κάποιον να κάνει κάτι, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ.· επίσης, *τάσσω τινὶ ποιεῖν τι*, σε Ηρόδ. κ.λπ. — Παθ., *ἐτάχθην ἢ τέταγμαί ποιεῖν τι*, στον ίδ.· επίσης απρὸς., *ἰώμεν, ἴν' ἡμῖν τέτακται* (ενν. *ἰέναι*), σε Σοφ.· *οἷς ἐτέτακτο βοηθεῖν*, σε Θουκ. **4.** κατατάσσω, *τάσσω εἰς τάξιν τινά*, σε Ξεν.· *τάσσω ἑαυτὸν τινων*, ενεργῶ ως ένας από το σύνολο, σε Δημ. — Παθ., *πρὸς τὴν ζυμμαχίαν ταχθῆναι*, προσχωρῶ στη συμμαχία, σε Θουκ. **III. 1.** με αιτ. πράγμ., τοποθετώ κάτι σε συγκεκριμένη τάξη, *χωρὶς τι*, σε Ηρόδ.· *πρῶτον τάσσω τι*, σε Ξεν. **2.** διορίζω, προσδιορίζω, διατάσσω, σε Σοφ., Πλάτ. — Παθ., *τὸ ταχθέν*, σε Σοφ.· *τὰ τεταγμένα*, σε Ξεν. **3.** λέγεται για φόρους ἢ πληρωμές χρημάτων, ορίζω κάποιο συγκεκριμένο ποσό πληρωμής, *τάσσω τινὶ φόρον*, σε Αισχίν. κ.λπ.· με απαρ., *χρήματα τάξαντες φέρειν*, σε Θουκ.· *τάσσειν ἀργυρίου*, ορίζω την τιμή, στον ίδ. — Παθ., *τὸ ταχθέν τίμημα*, σε Πλάτ. — Μέσ., αναλαμβάνω την πληρωμή, δηλ. συμφωνῶ να πληρώσω, *φόρον τάξασθαι*, σε Ηρόδ.· *χρήματα ἀποδοῦναι ταζάμενοι*, σε Θουκ. **4.** Μέσ. επίσης γενικά, μένω σύμφωνος, ορίζω, σε Πλάτ. **5.** επιβάλλω ποινές, *τάσσω δίκην*, σε Αριστοφ.· *τάσσω τιμωρίαν*, σε Δημ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ηρόδ. **6.** στη μτχ. Παθ. παρακ., ορισμένος, διατεταγμένος, *ὀτεταγμένος χρόνος*, στον ίδ. κ.λπ.· ἢ *τεταγμένη ἡμέρα*, ἔτος, σε Ξεν. κ.λπ.· ἢ *τεταγμένη χώρα*, στον ίδ.

τάτα, = *τέττα*, σε Ανθ.

τᾱτάω, Δωρ. αντί *τητάω*.

τᾱτιον, κράση αντί τὸ αἴτιον.

τάττω, Αττ. αντί *τάσσω*.

ταῦ, τό, το γράμμα **τ**, σε Πλάτ.

Ταύγετον, Ιων. **Τηγήγετον, τό**, το όρος Ταύγετος, μεταξύ Λακωνίας και Μεσσηνιας, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.

ταύρειος, -α, -ον και ταύρειος, -ον (ταῦρος)· I. αυτός που ανήκει στον ταύρο, αναφέρεται στα βόδια ή τις αγελάδες, Λατ. *taurinus*, σε Τραγ. **II.** φτιαγμένος από δέρμα ταύρου, σε Ομήρ. Ιλ.

ταυρ-ελάτης[ἄ], -ου, ὁ (ἐλαύνω), αυτός που οδηγεί ταύρους· Θεσσαλός ιππέας που λάμβανε ενεργό μέρος στα ταυροκαθάψια, ταυρομάχος, σε Ανθ.

ταύρεος, -α, -ον, = ταύρειος· επίθ. του Ποσειδώνα στη Βοιωτία, από την προσφορά βοδιών σε αυτόν, σε Ησίοδ.

ταυρηδόν, επίρρ., όπως ο ταύρος, βάνουσα, θηριωδώς, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ταυρο-βόλος, -ον (βάλλω), φονιάς ταύρων, *τελετή ταυροβόλος*, θυσία ταύρου, σε Ανθ.

ταυρο-βόρος, -ον (βι-βρώσκω), αυτός που κατατρώγει ταύρους, σε Ανθ.

ταυρο-γάστωρ, -ορος, ὁ (γαστήρ), αυτός που έχει κοιλιά ταύρου· μεταφ., τεράστιος, σε Ανθ.

ταυρο-δέτης, -ου, ὁ (δέω), αυτός που δένει ταύρους, θηλ. **ταυροδέτις, -ιδος,** σε Ανθ.

ταυρό-κερωσ, -ωτος, ὁ, ἡ (κέρας), αυτός που έχει κέρατα ταύρου, σε Ευρ.

ταυρό-κρᾶνος, -ον (κράνιον), = ταυροκέφαλος, σε Ευρ.

ταυροκτονέω, μέλ. ταυροκτονήσω, σφάζω ταύρους, σε Αισχύλ.

ταυρο-κτόνος, -ον (κτείνω), αυτός που φονεύει ταύρους, σε Σοφ.

ταυρό-μορφος, -ον (μορφή), αυτός που έχει μορφή ταύρου, σε Ευρ.

ταυρόομαι, Παθ. μόνο στον ενεστ., γίνομαι άγριος σαν ταύρος, σε Αισχύλ.,

Ευρ.· *ταυροῦσθαι ὄμμα τινί,* ρίχνω άγρια βλέμματα σε κάποιον, σε Ευρ.

ταυρο-πάτωρ[ἄ], -ορος, ὁ, ἡ (πατήρ), γεννημένος από ταύρο, λέγεται για τις μέλισσες, σε Θεόκρ.

ταυρο-πόλος, ἡ (πολέω), όνομα της Άρτεμης, το οποίο σημαίνει είτε αυτή που λατρεύεται εν Ταύροις είτε αυτή που κυνηγά ταύρους, σε Ευρ.· ομοίως, *ταυροπόλα* (Δωρ. αντί *ταυροπόλη*), σε Σοφ.

ταυρό-πους, ὁ, ἡ, ταυρόπουν, τό, αυτός που έχει πόδια ταύρου, σε Ευρ.

ταῦρος, ὁ, αρσενικό βόδι, σε Ομήρ. κ.λπ.· επίσης, *ταῦρος βοῦς*, όπως *σῶς κάπρος, κίρκος ἴρηξ*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἄπεχε τῆς βοῦς τὸν ταῦρον*, προμάντευμα της Κασσάνδρας για τον Αγαμέμνονα και την γυναίκα του, σε Αισχύλ.

ταυροσφάγέω, μέλ. ταυροσφαγήσω, σφάζω ταύρο, *ταυροσφαγέω ἐς σάκος*, κόβω το λαιμό του ταύρου (έτσι ώστε το αίμα να κυλήσει) στο κοίλο μέρος της ασπίδας, σε Αισχύλ.

ταυρο-σφάγος[ἄ], -ον (σφάττω), αυτός που σφάζει ταύρους, κυρίως λέγεται για θυσία, σε Σοφ.

ταυρο-φάγος[ἄ], -ον (φᾶγειν), αυτός που τρώει ταύρο, σε Αριστοφ.

ταυρο-φόνος, -ον = ταυροσφάγος, σε Πίνδ., Θεόκρ. κ.λπ.

ταῦτα, I. πληθ. ουδ. του *οὔτος*. **II. ταῦτά,** κράση αντί *τὰ αὐτά*.

ταῦτάζω, βλ. τευτάζω.

ταῦτη, δοτ. θηλ. του οὔτος, με αυτόν τον τρόπο.

ταυτί, επιτετ. Αττ. αντί ταῦτα, ουδ. πληθ. του οὔτος.

ταυτό, Αττ. ταυτόν, Ιων. τωυτό, κράση αντί τὸ αὐτό, τὸν αὐτόν.

ταῦτο-κλίνης, -ές (κλίνω), αυτός που βρίσκεται κάτω από το ίδιο κλίμα, σε Στράβ.

ταῦτο-λόγος, -ον, αυτός που επαναλαμβάνει ή λέει τα ίδια, σε Ανθ.

ταῦτόματον, κράση αντί τὸ αὐτόματον, τύχη, ευκαιρία, ἀπὸ ταῦτομάτου, αυθόρμητα, τυχαία, σε Θουκ., Πλάτ.

ταῦτο-ποιέω, μέλ. ταῦτοποιήσω, κάνω το ίδιο πράγμα με κάποιον άλλον, *τινί,* σε Αριστ.

ταυτότης, -ητος, ή (τὸαυτό), ομοιότητα, ταυτότητα, σε Αριστ.

τάφᾶνῆ, κράση ἀντί τὰ ἀφανῆ.

τάφε, ποιητ. ἀντί ἔταφε· βλ. **τέθηπα**.

τάφέσει, κράση ἀντί τῆ ἀφέσει.

τᾶφεύς, -έως, ὁ (θάπτω), νεκροθάφτης, Λατ. *vespillo*, σε Σοφ.

τᾶφή, ή (θάπτω)· **1.** θάψιμο, Λατ. *sepultura*, σε Ηρόδ.· τρόπος ταφής, στον ίδ. **2.** στον πληθ. επίσης, τόπος ταφής, κοιμητήριο, σε Ηρόδ., Σοφ.· στον ενικ., *σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς*, λέγεται για την τεφροδόχο η οποία θεωρείτο ότι περιείχε την τέφρα του Ορέστη, σε Σοφ. **3.** δαπάνη για την ταφή, ἔξοδα κηδείας, σε Δημ.

τᾶφήϊος, -η, -ον, Ιων. ἀντί *ταφεῖος* (σε αχρηστία), αὐτός που ἀνήκει ή ἀρμύζει στην ταφή, που χρησιμεύει στην ταφή, *ταφήϊον φᾶρος*, σεντόνι στο οποίο τυλίγεται ο νεκρός, σάβανο, σε Ομήρ. Οδ.

τάφιος, -α, -ον, = το προηγ., *τάφιος λίθος*, ταφόπετρα, σε Ανθ.

τάφῶδια, κράση ἀντί τὰ ἐφῶδια.

τάφος[ᾶ], ὁ (θάπτω)· **I. 1.** ταφή, ενταφιασμός, κηδεία, Λατ. *funus*, σε Όμηρ., Σοφ. κ.λπ.· *δαινύναι τάφον*, παρέχω κηδευτική εορτή, δίνω νεκρικό συμπόσιο, σε Όμηρ. **2.** η πράξη της ταφής, σε Σοφ. **II. 1.** ο ίδιος ο τάφος, τύμβος, μνήμα, σε Ησιόδ., Ηρόδ. κ.λπ.· στον πληθ., λέγεται για ένα μόνο τάφο, σε Ηρόδ., Σοφ.· *ὄντες ἐν τάφοις*, μολονότι νεκροί και θαμμένοι, σε Αισχύλ.· *οἰπατρὸς τάφοι*, η ταφή του πατέρα σου, σε Σοφ. **2.** *ἔμψυχὸς τις τάφος*, ένας ζωντανός σκελετός, σε Λουκ.

τάφος[ᾶ], -εος, τό (τέθηπα), ἐκπληξη, θάμβος, σε Ομήρ. Οδ.

ταφρεία, ή, κατασκευή τάφρων ή χαρακωμάτων, σε Δημ.

ταφρεύω, μέλ. *ταφρεύσω (τάφρος)*, ανοίγω τάφρο, σε Ξεν., Αισχίν.

τάφρη, ή, Ιων. ἀντί *τάφρος*, σε Ηρόδ.

τάφρος, ή (θάπτω), χαντάκι, ὄρυγμα, σε Όμηρ. κ.λπ.· *τάφρον ὀρύσσειν*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· *τάφρον ἐλαύνειν*, ανοίγω χαρακωμα, σκάβω τάφρο, στο ίδ.

τᾶφών, μτχ. αορ. β´· βλ. **τέθηπα**.

τάχᾶ, επίρρ. (*τάχύς*)· **I.** γρήγορα, ἀμέσως, Λατ. *statium*, σε Όμηρ. κ.λπ. **II.** ἴσως, πιθανόν, σε Πλάτ. κ.λπ.· ομοίως επίσης, *τάχ' ἄν*, πιθανώς, ἴσως, δυνατόν, με ευκτ., σε Ηρόδ., Αττ.· *τάχ' ἄν* (μόνο του), χρησιμοποιείται για απαντήσεις, σε Πλάτ. κ.λπ.· επιτετ. *ἴσωςτάχα*, σε Ξεν.· *τάχα τοῖνυν ἴσως*, σε Δημ.· *τάχ' ἄν ἴσως*, σε Σοφ. κ.λπ. **III.** ως συγκρ. *τάχιον*, υπερθ. *τάχιστα*, βλ. **ταχύς** Γ.

τᾶχέως, επίρρ. του *ταχύς*.

τᾶχινός, -ή, -όν, ποιητ. ἀντί *ταχύς*, σε Θεόκρ.· ουδ. πληθ. *ταχινά* = *τάχα*, στον ίδ.

τᾶχιών[ι], **τάχιστος**, βλ. **ταχύς** Γ.

τάχος, -εος, τό (τᾶχύς)· **I. 1.** γρηγοράδα, ταχύτητα, σε Ομήρ. Ιλ., Πλάτ. **2.** *τάχος φρενῶν*, γρήγορη ἔξαψη θυμού, σε Ευρ. **II.** το *τάχος* συχνά χρησιμοποιείται σε επιρρ. φράσεις ἀντί *ταχέως*, ἀπόλ. με αιτ., σε Αισχύλ. κ.λπ.· με προθέσεις, *ἀπὸ τάχους*, σε Ξεν.· *διὰ τάχους*, σε Σοφ. κ.λπ.· *ἐν τάχει*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *εἰς τάχος*, σε Ξεν. κ.λπ.· *κατὰ τάχος*, σε Ηρόδ., Θουκ.· *μετὰ τάχους*, σε Πλάτ.· *σὺν τάχει*, σε Σοφ.· επίσης, με επιτατικές αναφορικές λέξεις, *ὡς τάχος*, ὅπως το *ὡς τάχιστα*, σε Ηρόδ., Αισχύλ.· ομοίως, *ὄτι τάχος*, σε Ηρόδ., Σοφ.· *ὄσον τάχος*, σε Σοφ.· επίσης, *ὡς τάχεος εἶχεν ἕκαστος*, ὅσο γρήγορα μπορούσε ο καθένας, σε Ηρόδ.· *ὡς εἶχον τάχους*, σε Θουκ.

τᾶχῦ-άλωτος, -ον, αὐτός που υποτάσσεται γρήγορα ή εύκολα, σε Ηρόδ.

τᾶχῦ-βάτης[ᾶ], -ου, ὁ (βαίνω), αὐτός που περπατάει γρήγορα, σε Ευρ.

τάχϋ-βουλος, -ον (βουλή), γρήγορος στη γνώμη, αυτός που αποφασίζει γρήγορα, σε Αριστοφ.

τάχϋ-δακρυς, -υ, γεν. -υος, αυτός που δακρύζει εύκολα, σε Λουκ.

τάχυεργία, ή, ταχύτητα στην εργασία, σε Ξεν.

τάχυ-εργός, -όν (*ἔργω), αυτός που εργάζεται με γρήγορο ρυθμό, που κάνει κάτι γρήγορα.

τάχϋ-μηνις, -εως, ό, ή, αυτός που οργίζεται γρήγορα, που εξάπτεται εύκολα, οξύθυμος, σε Ανθ.

τάχϋ-μορος, -ον, αυτός που πεθαίνει γρήγορα, βραχύβιος, σε Αισχύλ.

τάχϋ-ναυτέω, μέλ. *ταχυναυτήσω*, (ναύτης), πλέω γρήγορα, σε Θουκ.

τάχϋνω[ϋ], μέλ. *ταχϋνῶ*, αόρ. *ἐτάχϋνα* (ταχύς)· **I.** κάνω κάτι γρήγορα, επισπεύδω, σε Σοφ.· *τάδε τοί με σπερχόμενος ταχϋνει*, αυτά είναι τα λόγια τα οποία στη βιασύνη του λέει σε εμένα, σε Ευρ. **II.** αμτβ., είμαι γρήγορος, ενεργώ γρήγορα, βιάζομαι, σπεύδω, σε Αισχύλ., Σοφ., Ξεν.

τάχϋ-πειθής, -ές, αυτός που πείθεται γρήγορα, εύπιστος, σε Θεόκρ.

τάχϋ-πορος, -ον, γρήγορος στην κίνηση, σε Αισχύλ., Ευρ.

τάχϋ-ποτμος, -ον, = *ταχύμορος*, σε Πίνδ.

τάχϋ-πους, -ποδος, ό, ή, ταχϋπουν, τό, γρήγορος στα πόδια, σε Ευρ., Αριστοφ.

τάχϋ-πτερνος, -ον (πτέρνα), αυτός που έχει γρήγορες φτέρνες, δηλ. είναι γρήγορος στα πόδια, σε Θεόγν.

τάχϋ-πτερος, -ον (πτερόν), αυτός που έχει γρήγορα φτερά, σε Αισχύλ.

τάχϋ-πωλος[ϋ], -ον, αυτός που έχει γρηγορόποδα άλογα, σε Ομήρ. Ιλ.

τάχϋρ-ροθος, -ον, αυτός που τρέχει με μεγάλη ορμή, ταχύς, σε Αισχύλ.

τάχϋρ-ρωστος, -ον (ρώομαι), ταχυκίνητος, αυτός που ενεργεί με ταχύτητα, σε Σοφ.

τάχϋς[ϋ], -εΐα, -ύ, λέγεται για κίνηση,

A. I. ταχύς, ορμητικός, γρήγορος, αντίθ. του *βραδύς*, σε Όμηρ. κ.λπ.· *ταχϋς πόδας*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ταχϋ θέειν*, σε Όμηρ. **II. 1.** λέγεται για σκέψη και σκοπό, γρήγορος, βιαστικός, *φρονεΐν γάρ οί ταχεΐς ούκ άσφαλεις*, σε Σοφ.· με απαρ., *βλάπτειν ταχύς*, σε Αριστοφ.· *τό ταχϋ*, ταχύτητα, σπουδή, σε Ευρ. **2.** ομοίως, λέγεται για πράξεις, ενέργειες, γεγονότα κ.λπ.· γρήγορος, ταχύς, αιφνίδιος, *πήδημα*, σε Σοφ.· *πόλεμος*, σε Θουκ.· *ταχεΐαι έλπίδες*, γρήγορα παρερχόμενες (σύντομες) ελπίδες, σε Πίνδ. **B.** επίρρ., **I. 1.** στον ομαλό τύπο *ταχέως*, γρήγορα, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ. **2.** το επίρρ. εκφέρεται επίσης περιφραστικά, *διά ταχέων*, με σπουδή, σε Θουκ. κ.λπ.· *έκ ταχειάς*, σε Σοφ.· πρβλ. **τάγος II. 3.** ουδ. *ταχϋ* ως επίρρ., στον ίδ. κ.λπ.· πιο συχνά *τάχα* (βλ. αυτ.). **Γ.** Βαθμοί σύγκρισης: **I.** Συγκρ.: **1.** ομαλός τύπος **τάχϋτερος**, -α, -ον, σε Ηρόδ. **2. θάσσω**, ουδ. *θάσσον*, γεν. *θάσσονος*, νεώτ. Αττ. **θάττων**, ουδ. *θάττων*, σε Όμηρ., Αττ.· ουδ. ως επίρρ., σε Όμηρ. κ.λπ.· *θάσσον άν κλύοιμι*, γρηγορότερα, δηλ. θα προτιμούσα να άκουγα, σε Σοφ.· επίσης, το *θάσσον*, όπως το Λατ. *ocius*, συχνά υπάρχει αντί του θετικού βαθμού, *ού θάσσον οΐσεις*; δηλ. δεν θα σπεύσεις να το φέρεις; στον ίδ.· *οτιθάσσον*, όπως το *οτι τάχιστα*, σε Θεόκρ.· *έπειδάν θάσσον*, σε Πλάτ. **3.** ο τύπος *ταχίων [ι]*, ουδ. *τάχιον*, βρίσκεται σπανίως στα δοκίμια των Αττ. **II. 1.** ο ομαλός υπερθ. *ταχϋτατος* είναι σπάνιος, σε Πίνδ.· *ταχϋτατα*, ως επίρρ., σε Ξεν. **2.** ο συνήθης τύπος είναι **τάχιστος**, -η, -ον, κυρίως στον πληθ. ουδ. *τάχιστα* ως επίρρ., *οτι τάχιστα*, όσο το δυνατόν ταχύτερα, Λατ. *quam celerrime*, σε Ομήρ. Ιλ.· Αττ. *οτι τάχιστα*, σε Σοφ. κ.λπ.· ομοίως, *οσον τάχιστα*, σε Αισχύλ.· *ως τάχιστα*, σε Ηρόδ., Αττ.· *οπως τάχιστα*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· αυτές είναι ελλειπτικές φράσεις (βλ. κατωτ.), *ως δυνατόν*

τάχιστα, σε Ηρόδ.· *ὡς ἢ ἡ ἂν δύνωμαι τάχιστοι*, σε Ξεν. κ.λπ.· επίσης, μετά από χρονικά μόρια, όπως το Λατ. *quum primum*, *ἐπεὶ* (Ιων. *ἐπεὶ τε*) **τάχιστα**, σε Ηρόδ., Αττ.· *ἐπειδὴ τάχιστα*, σε Πλάτ. κ.λπ.· *ἐπεὰν ἢ ἐπὴν, ἐπὴν, ἐπειδὴν τάχιστα*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *ὅταν τάχιστα*, σε Ξεν. **3.** συχνά επίσης και στους πεζογράφους, *τὴν ταχίστην* (ενν. *ὁδόν*), ως επίρρ., με τον ταχύτερο δρόμο, δηλ. περισσότερο γρήγορα, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ταχῦτης, -ήτος, Δωρ. **-τάς, -ἄτος, ἦ**, γρηγοράδα, ταχύτητα, σε Όμηρ., Ηρόδ., Πλάτ.

τάων[α], Δωρ. και Αιολ. γεν. πληθ. θηλ. του άρθρου *ὁ, ἡ, τό*.

ταώνιος ἢ -ειος, -ον, αυτός που ανήκει σε παγώνι, σε Λουκ.

ταώς ἢ ταῶς (μερικές φορές γραφόμενο *ταῶς*), *ὁ*· γεν. *ταῶ ἢ ταῶ*· αιτ. *ταών ἢ ταῶν*· πληθ., ονομ. *ταῶ ἢ ταῶ*· γεν. *ταῶν*· αιτ. *ταῶς ἢ ταῶς*· αλλά επίσης (ὅπως από ονομ. *ταών*), δοτ. πληθ. *ταῶσι*, αιτ. *ταῶνας*· παγώνι, Λατ. *pano*, σε Αριστοφ. κ.λπ.· μεταφ., λέγεται για τους αλαζόνες ανθρώπους, στον ιδ.

τε, εγκλιτικό μόριο, και, Λατ. *que* (ομοίως *καί*, Λατ. *et*). **I. 1.** Ως σύνδεσμος χρησιμεύει στη σύνδεση προτάσεων, όπως, *ὃς Χρῦσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιο τε ἴφι ἀνάσσεις*, σε Ομήρ. Ιλ.· ἢ μπορεί να χρησιμοποιείται επαναλαμβανόμενο ως **τε...τε...**, και...και..., όπως *πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε*, σε Όμηρ. Ομοίως επίσης, *τε...*, και..., όπως *διαστήτην Ἀτρείδης τε καὶ δῖος Ἀχιλλεύς*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· χρησιμοποιείται για να δείξει χρονική σύμπτωση, *μεσαμβρή τε ἐστὶ καὶ τὸ κάρτα γίνεταί ψυχρόν*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** ο συνδυασμός *καί τε* είναι σπάνιος στους Επικ., και επίσης, σε Όμηρ. **II.** στην Επικ. ποίηση, το *τε* επισυνάπτεται σε πολλές αντωνυμίες ἢ μόρια, χωρίς να μεταβάλλει την έννοιά τους, όπως *ὄστε, ὅσος τε, γάρ τε, δέ τε, μὲν τε, ἔνθα τε, ἴνα τε* κ.λπ.· στους Αττ., το *τε* εξέπεσε ως περιττό, με εξαίρεση μερικές λέξεις, *ἄτε, ὥστε, ἐφ' ᾧ τε, οἶός τε, ἔστε*.

τέ, Δωρ. αντί *σέ*, αιτ. ενικ. του *σύ*.

τέ', έκθλιψη αντί *τεά*, ουδ. πληθ. του *τεός*.

τέγγω, μέλ. *τέγζω*, αόρ. *ἔτεγξα* — Παθ., αόρ. *ἐτέγχθην*. **I. 1.** υγραίνω, βρέχω, σε Πίνδ. κ.λπ.· λέγεται για δάκρυα, σε Τραγ. — Παθ., *τέγγομαι*, δακρύζω, κλαίω, σε Αισχύλ.· *τέγγω βλέφαρα*, σε Ευρ. **2.** με σύστ. αντ., *τέγγω δάκρυα*, χύνω δάκρυα, δακρύζω, σε Πίνδ.· *τέγγει δακρῶν ἄχραν*, σε Σοφ. — Παθ., *ὄμβρος ἐτέγγετο*, έπεσε μπόρα, έριξε βροχή, στον ιδ. **II.** κάνω κάτι μαλακό, μαλακώνω (κυρίως με το μούλιασμα ἢ το μπάνιο), σε Πίνδ.· μεταφ. στην Παθ., *τέγγει γὰρ οὐδέν*, δεν μαλακώνει καθόλου, σε Αισχύλ.· *οὔτε λόγους ἐτέγγεθ' ἦδε*, σε Ευρ. **III.** βάφω, κηλιδώνω, Λατ. *tingere*· μεταφ., όπως το Λατ. *imbuere*, σε Πίνδ.

Τεγέα, -ας, Ιων. **Τεγέη, -ης, ἦ**, πόλη στην Αρκαδία, σε Ομήρ. Ιλ., Πίνδ. κ.λπ.·

Τεγεάτης [α], Ιων. **Τεγεήτης, ὁ**, ο κάτοικος της Τεγέας, αυτό που προέρχεται από την Τεγέα, σε Ηρόδ. κ.λπ.· θηλ. **Τεγεᾶτις, -ιδος**, η χώρα των Τεγεατών, σε Θουκ.· επίρρ. **Τεγεᾶτικός**, Ιων. **Τεγεητικός, -ή, -όν**, σε Ηρόδ.

τέγεος, -ον (τέγος), στην ἢ κοντά στην οροφή, *τέγεοι θάλαμοι*, λέγεται για τα γυναικεία διαμερίσματα, *ὑπερῶον*, σε Ομήρ. Ιλ.

τέγος, -εος, τό, I. όπως το *στέγος*, στέγη, οροφή, Λατ. *tectum*, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ. κ.λπ.· *οὐπὶ τοῦ τέγους*, εσὺ που βρίσκεσαι πάνω στη στέγη, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ. **II.** οποιοδήποτε στεγασμένο μέρος του σπιτιού, δωμάτιο, θάλαμος, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ.

τεθαλώς, τεθαλυῖα, μτχ. παρακ. του *θάλλω*.

τεθαρρηκότης, επίρρ. του *θαρρέω*, τολμηρά, με θάρρος, σε Πολύβ.

τεθάφᾶται, Ιων. γ' πληθ. Παθ. παρακ. του *θάπτω*.